

Sygn. akt IV Ka 619/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSA Stanisław Tomasiak

Sędziowie SO Tomasz Ignaczak

del. SR Anna Cieciora (spr.)

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opocznie del. do Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Anny Józwik

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2013 roku

sprawy **J. S.**

oskarżonego z art.207§1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie

z dnia 5 września 2013 roku sygn. akt II K 115/13

na podstawie art. 437 § 2 kpk, art. 438 pkt 1 kpk i art. 440 kpk **uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego J. S. i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Opocznie.**

Sygn. akt IV Ka 619/13

UZASADNIENIE

J. S. został oskarżony o to, że w okresie czasu od 01 stycznia 2010 roku do 07 lutego 2013 roku w miejscowości S.nr (...), Gm. P., pow.(...), woj. (...) znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją matką A. S. oraz ojcem Z. S. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczywał awantury domowe, podczas których używał pod ich adresem słów powszechnie uznawanych za obelżywe, ubliżał im i poniżał, zakłócał spoczynek nocny i nie pozwalał spać, niszczył mienie domowe, groził im pozbawieniem życia poprzez zabójstwo przy użyciu niebezpiecznego narzędzia w postaci noża oraz spalaniem, szarpał, popychał, ciągnął matkę A. za włosy, ciągle niepokoił ich swoim zachowaniem

tj. o czyn z art. 207§1 kk.

Wyrokiem z dnia 5 września 2013 roku w sprawie sygn. akt. II K 115/13 Sąd Rejonowy w Opocznie, po przeprowadzeniu postępowania mediacyjnego pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonymi, na podstawie art. 66§1 i 3 kk oraz art. 67§ 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego J. S. warunkowo umorzył na okres próby 1 roku. Ponadto Sąd na podstawie:

- art. 67§2 kk oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

- art. 72§1 pkt 5 kk zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu oraz obciążył oskarżonego kosztami postępowania.

Powyższy wyrok został zaskarżony został w całości na niekorzyść oskarżonego J. S. przez Prokuratora.

Apelacja wywiedziona została z art. 438 pkt 1 i 2 kpk i zarzuciła wyrokowi:

- obrazę przepisu prawa materialnego tj. art. 67§3 kk poprzez jego nie zastosowanie przy orzekaniu obowiązku powstrzymania się oskarżonego od nadużywania alkoholu, a w jego miejsce błędne orzeczenie tego obowiązku na podstawie art. 72§1 pkt 5 kk;

- obrazę przepisu prawa procesowego tj. art. 186§1 kpk polegającą na zaliczeniu w poczet materiału dowodowego przez Sąd I instancji zeznań świadków M. M. i W. S. , którzy to świadkowie przed rozpoczęciem rozprawy złożyli oświadczenia , iż korzystają z prawa do odmowy składania zeznań w oparciu o art. 182 kpk.

W konkluzji Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej Prokurator podtrzymał apelację i wnioski w niej zawarte.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja rzecznika oskarżenia wywołała skutek w postaci uchylenia zaskarżonego wyroku jednakże niezależnie od poniesionych w niej zarzutów.

Podstawą decyzji Sądu Okręgowego stanowił bowiem przepis art. 440 kpk .

Argumenty podnoszone w apelacji Prokuratora skutkowałyby jedynie korektą zaskarżonego wyroku w zakresie jego punktu trzeciego poprzez uzupełnienie podstawy prawnej orzeczonego środka karnego w postaci obowiązku powstrzymywania się od nadużywania alkoholu o art. 67§3 kk. Rację ma tutaj skarżący, iż nie zastosowanie dyspozycji tego artykułu stanowi naruszenie przepisu prawa materialnego.

Z kolei uchybienie Sądu meriti polegające na ujawnieniu i zaliczeniu w poczet materiału dowodowego zeznań świadków – członków najbliższej rodziny oskarżonego– którzy złożyli pisemne oświadczenia o skorzystaniu z prawa do odmowy składania zeznań, stanowiąc naruszenie przepisu art. 186§1kpk nie jest jednocześnie takim uchybieniem, które mogłoby mieć wpływ na treść wyroku. Depozycje świadków M. M. i W. S. miały bowiem charakter uzupełniający inne źródła dowodowe, w szczególności zeznania pokrzywdzonych A. i Z. S., które były podstawowym materiałem dowodowym w sprawie, wiarygodnym, korespondującym ze sobą i to na nim oparł się głównie Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny .

Zbyteczne jest dalsze bardziej szczegółowe rozwijanie zarzutów zawartych w apelacji Prokuratora, gdyż to inna okoliczność podniesiona przez Sąd Okręgowy z urzędu doprowadziła do kasatoryjnego rozstrzygnięcia.

I tak Sąd Rejonowy ferując wyrok dopuścił się naruszenia prawa materialnego tj. art. 66§1 kk stosując instytucję warunkowego umorzenia postępowania karnego w stosunku do sprawcy, który był już uprzednio karany za przestępstwo umyślne.

Zgodnie z dyspozycją art. 66 § 1 kk Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa.

Tymczasem z załączonej do akt sprawy na etapie postępowania odwoławczego aktualnej karty karnej oskarżonego J. S. z dnia 12.11.2013 roku wynika, iż oskarżony wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 5 lipca 2013 roku w sprawie sygn. akt. VII K 276/13 został skazany za występki umyślne tj. czyn z art. 178a§1kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat. Ponadto Sąd orzekł karę grzywny i środki karne. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 13 lipca 2013 roku.

Zatem na dzień wyrokowania przez Sąd Rejonowy w Opocznie w sprawie sygn. akt II K 115/13 tj. 5 września 2013 roku oskarżony J. S. był osobą uprzednio karaną za przestępstwo umyślne, co eliminowało możliwość zastosowania wobec niego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Fakt uprzedniej karalności oskarżonego uszedł niewątpliwie uwadze Sądu Rejonowego, który dysponował zbyt "starą" kartą karną tego podsądnego tj. z dnia 30.01.2013 roku. Niewątpliwie Sąd ustrzegłby się tego uchybienia występując z urzędu o aktualne dane o karalności J. S., który podczas przesłuchania w charakterze podejrzanego dał niejako sygnał (co prawda nieprecyzyjny) swojego skazania oświadczając, iż był karany przez Sąd Rejonowy w Opocznie za czyn z art. 178a§1kk w 2008 roku.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy niezależnie od podnoszonych zarzutów, a przy apelacji wywiedzionej jedynie przez Prokuratora, na podstawie art. 438 pkt 1 kpk oraz art. 440 kpk wyrok Sądu Rejonowego uchylił z urzędu.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy przeprowadzi postępowanie dowodowe i dokona pełnej oraz wszechstronnej oceny wszystkich zgromadzonych w sprawie źródeł dowodowych, a następnie oceni zachowanie oskarżonego pod kątem wyczerpania przepisu art. 207§ 1 kk lub innych przepisów ustawy karnej, w szczególności ponownie rozważy stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, stopień jego winy przy uwzględnieniu uprzedniej karalności J. S..

Mając na względzie powyższe okoliczności, a tym samym nie przesadzając rozstrzygnięcia, Sąd II instancji orzekł jak w sentencji wyroku.